

Sygn. akt II K 271/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Kinga Grzywacz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29.04.2019 r.

sprawy przeciwko

M. G. urodz. (...)

w W.

syna D. i B. z d. R.

oskarżonego, o to, że: w dniu 8 marca 2019 roku w L. woj. (...) na ul. (...) prowadząc samochód marki A. (...) nr rej. (...) pomimo wydania przez osoby uprawnione do kontroli ruchu drogowego tj. funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w L., poruszających się pojazdem, przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych, polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego, nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę,

tj. o przestępstwo z art. 178b k.k.

orzeka

I. Na mocy art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu M. G. o czyn z aktu oskarżenia warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat próby.

II. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 (trzech tysięcy) złotych.

III. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 627 k.p.k. i art. 7 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w kwocie 100 (stu) złotych.

Sygn. akt II K 271/19

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 29 kwietnia 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas posiedzenia, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. G. w dniu 8 marca 2019 r. prowadził samochód marki A. (...) o nr rej. (...) w L. na ulicy (...). Ulicą tą przejeżdżał wówczas patrol Policji, policjanci postanowili go zatrzymać do kontroli drogowej. Oskarżony początkowo zwolnił i zjechał na pobocze, ale przyspieszył i odjechał w stronę J.. Policjanci używając sygnałów dźwiękowych i

światlnych pojazdu uprzywilejowanego nakazali oskarżonemu zatrzymać pojazd. Oskarżony nie zatrzymał pojazdu i podjął ucieczkę przed policjantami, zatrzymał się dopiero gdy do pościgu dołączył drugi radiowóz, wówczas zatrzymał się przy ul. (...) w L..

Dowód:

- zeznania M. K. (k.16v),
- zeznania J. S. (k.18v),
- wyjaśnienia oskarżonego (k.29v-30).

Oskarżony podczas postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.29v-30). Stwierdził, że kierował pojazdem i nie zatrzymał się do kontroli drogowej, myślał, że było to wykroczenie, nie wiedział, że było to przestępstwo. Złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. K. (k.16v) i R. S. (k.18v).

M. K. zeznał podczas postępowania przygotowawczego (k.16v), że w dniu 8 marca 2019 r. patrolował ulice (...), około godziny 11.40 polecił zatrzymać się kierującemu pojazdem marki A. (...). Ten zwolnił, ale po chwili przyśpieszył i podjął ucieczkę w stronę J.. Włączyli sygnały świetlne i dźwiękowe pojazdu uprzywilejowanego. Kierowca uciekającego samochodu zatrzymał pojazd po dojechaniu do posesji przy ul. (...).

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach R. S. (k.18v) i wyjaśnieniach oskarżonego. Należy stwierdzić, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, nie miał z nim żadnego konfliktu, który mógłby spowodować, że złożyłby fałszywe zeznania na jego niekorzyść.

Świadek R. S. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k. 18v), iż pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym, około godziny 11.45 usłyszał sygnały pojazdu uprzywilejowanego, zadzwonił do M. K. i spytał go czy nie potrzebuje pomocy. M. K. poinformował go, że podjął pościg za kierowcą samochodu, który nie zatrzymał się do kontroli drogowej. Pojechali za tym pojazdem, okazało się, że kierujący tym pojazdem zatrzymał się już na poboczu.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. K. i wyjaśnieniach oskarżonego. Należy stwierdzić, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, nie miał z nim żadnego konfliktu i nie miał żadnego powodu by złożyć fałszywe zeznania na jego niekorzyść.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty dołączone do akt sprawy zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi.

Oskarżony nie zatrzymał pojazdu niezwłocznie po wydaniu polecenia przez osobę uprawnioną do kontroli, przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych. Oskarżony kontynuował jazdę, zatrzymał się dopiero gdy ścigało go dwa

radiowozy i dojechał do posesji (...) na ul. (...). Niewątpliwie zatem czyn ten stanowi przestępstwo określone w art. 178b k.k.

Oskarżony ma 25 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, zdobył wykształcenie zawodowe i zawód dietetyka, pracuje i zarabia około 4.500 złotych (oświadczenie z k. 29v), nie był karany (k.34).

Postępowanie karne powinno przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem tego postępowania jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Oskarżony umyślnie i rażąco w dniu 8 marca 2019 r. naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, stworzył przez to realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim podjęcie ucieczkę przed kontrolą Policji i stworzenie przez to zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, do okoliczności łagodzących należy zaś zaliczyć uprzednią niekaralność (k.34).

Analizując całokształt okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu i wina nie były znaczne, ze względu na incydentalne działanie oskarżonego, prowadzenie samochodu w sytuacji, gdy ruch drogowy był niewielki, na prowadzenie pojazdu drogą lokalną oraz zatrzymanie samochodu po przejechaniu niezbyt długiego odcinka drogi.

Oskarżony nie był karany (k.34), prowadzi ustabilizowany tryb życia i ma stałą pracę (k.29v). Wobec czego zachodzi wobec niego uzasadnione przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego w przyszłości.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki Sąd uznał, że uwzględnienie wniosku Prokuratury o warunkowe umorzenie postępowania będzie wystarczające do skłonienia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Okres dwóch lat próby powinien wystarczyć do weryfikacji prognozy pozytywnego zachowania oskarżonego. Orzeczenie wobec niego zobowiązania do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 3.000 złotych jest konieczne dla wzmocnienia wychowawczego oddziaływania postępowania karnego wobec oskarżonego i innych osób, które prowadzą pojazdy mechaniczne.